

Fülöp Kálmán

Átláncolnám

Átláncolnám
ha lehetne
a csendet
s engedném
érni még
ma délután —

úgy érzem

messze
nagyon messze
mentem s
már nem
hiszem, hogy
kaland volt
csupán.

A mesebeli királyfi

A múltó pillanat
véznaságán
átlát a hajnal
s fényt koldulnak
a vak házfalak

téged
kérdéznek
hangtalan

s te már az vagy
akinek szemében
más lett a tegnap

szétesett
benned
az idő

napjaid bénaságán
nevet a szél
s csak biztatod
magad —

a mesebeli
királyfi

már nem él...

Égett a nyár

Égett a nyár
s homlokát
összehúzva
ült szilvafámra
egy rongyos veréb

kicsinek tűnt
a bordó
déli árnyék

és vers-
morzsák
tüzére nyílt
az ég

belélegeztem
titkait
a fénynek
s a kővirágok

rímbe hullt
neszét

ma volt időm
hogy önmagamra
nézzek s fakó
arcomra
morzsoljam
a fényt.
